

Tereza Štefanová

**ARMY
LOVE**

Skleněný můstek s.r.o.

Rumunská 660/8, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Tereza Štefanová © 2019

Skleněný můstek s.r.o. © 2019

ISBN 978-80-7534-242-3

09.12.2016 Silmäe

Zbývá mi poslední měsíc školy. Tomase jsem neviděla roky. Tak mi to připadá. Tomas odjel na misi před třemi měsíci a dvaceti-jedna dny. Nemohu na něj přestat myslet. Mám o něj strach. Nejspíš je to tím, jaké city k němu chovám. Nechápu to. Viděli jsme se jen dvakrát. A promluvili na sebe maximálně jednou, možná ani to ne. Tak moc bych si přála jeho pozornost. Víím, je to kravina. Je to jen 111 dní a já bez něj šílím. Neustále se vrtím, nedávám pozor. Dokonce si okusuji nehty. Netušila jsem, že je to možné, ale mám depresi sama ze sebe. Jsem to ale trouba. Crr. Crrr. Zvonek. Co se děje? Ono hoří? Aha. Pouze konec vyučování. Můj pohled směřuje na tabuli plnou nesmyslných vzorečků. Opět nevím co tam dělají a k čemu se používají. Takže zase nic nevím. Ach ta moje nepozornost. Seděla jsem moc dlouho na židli, dokud mě nevyrušil hlas profesora Beefa. "Slečno Cooperová hodina skončila. Prosím opusťte místnost." Rychle jsem si začala skládat notebook do kabelky. Seběhla jsem schody a mezi dveřmi se nezapomněla omluvit. Gratuluji, měli jste pravdu. Jsem šprtka a slušňačka. Nebo jsem bývala, dokud jsem nespátřila Tomase. Kluka se zelenýma očima. Myslím si, že mě dokázal jedním pohledem uhranout. Jenže nebyl pro mě. Jaký starší kluk by si všímal takový ušmudlaný a stydlivý holky jako jsem já? Nikdo. Jedině Jack. Největší šprt na škole. Ani já mu nesahám ani po kotníky. Ovšem neříkám, že mi to vadí. Už teď jsem outsider. Viděla jsem 13 reason why a občas si říkám, že to není špatný nápad. Já bohužel nemám takový sebevědomí. Vlastně nemám nic, až na chytrost. Ta mi k ničemu není. Jsem snad nejstydlivější člověk na planetě a k tomu taky pěkně nešikovná. Jediný co mi jde je tancovat. Sama. Nikdo si mě nevšimne. Tudiž nikdo se mnou netancuje. Alespoň takhle to vypadalo v tanečních. Noční můra.

10.12.2016 Silmäe

Jsem opravdu padlá na hlavu. Všude po papírech mám jeho jméno. „Kdo je Tomas?“ Vyrušil mě dívčí hlas. Nemám moc kamarádů, tak si chápete jak moc jsem se lekla. Hodně. „Ehm. Ehm. Jeden kamarád.“ Otočila jsem se na Lennu, nejžádanější holku ve třídě. „Aha. Seznámíš nás? Jo a dáš mi opsat úkol na občanku?“ Dělá si ta holka ze mě srandu? Asi ano. I když její výraz tomu nenasvědčuje. „Asi myslíš na Společensko-vědní nauku. A ne nedám.“ Nahodila jsem ten nejmilejší úsměv. Hodně jsem ji tím naštvála. Měla jsem štěstí, že jsme byli v parku před školou. „Tak podívej holčičko. Dáš mi ten úkol a nic se ti nestane!“ Prskala a pevně mě držela za ruku. Po chvilce mlčení se její nehty začali zasekávat do mé kůže. „Au to bolí. Nech mě být.“ Na nic jiného jsem se nezmohla. Ani jsem ji neodstrčila. „Pusť ji. A nech ji už konečně být.“ Ozval se mužský hlas za Lennou. Úplně pěníla. Nechtěla mě vůbec pustit. „Tak bude to!?“ Ozval se opět mužský hlas. Nakonec mě pustila. Díkybohu. „Děkuji.“ Mnula jsem si ruku. Myslela jsem si, že ten muž již odešel. Chtěl mě chytit za ruku, ale já s ní instinktivně uhnula a přitiskla si ji na hrud. „Neboj nic ti neudělám. Podívám se ti na ni.“ Zvedla jsem hlavu k onomu muži. Zarazila jsem se. Nebyl to muž, nýbrž Tomas. Všechno se ve mně sevřelo. Jak já nesnáším tu mojí stydlivost. Vykuleně jsem na něj koukala. „Můžu?“ Zeptal se trochu pobaveně. Naštvalo mě to, ale to přes stydlivost nebylo poznat. Natáhl ke mně svou ruku. Pomaličku jsem do ní vložila tu svou. „Nejsem žádný expert, ale myslím že je to v pořádku, a taky že jsi moc stydlivá.“ Zvedl hlavu a ukázal mi ten nejkrásnější úsměv na téhle planetě. Co planetě, v celém vesmíru. Jen jsem kývala a chtěla stáhnout ruku zpět. On ji však držel pevně. „Jsem Tomas. A ty?“ Nevěděla jsem jak reagovat. Nemohla jsem ze sebe nic dostat. „Serena“ vykotala jsem po chvíli. „To mě moc těší Sereno. Budu muset jít, ale chtěl bych tě poznat. Napíšu ti na ruku moje číslo. Smím?“ Jen jsem přikývla a strčila mu ruku do jeho velké dlaně. Když dopisoval poslední trojčíslí, musela jsem něco říct. Klidně

i kravinu." Napíšu ti. Zlepším se." Překvapivě to bylo souvisle. Sice kravina, ale lepší než nic. "Dobře. Zatím ahoj." S úsměvem se zvedl a odešel. Zmohla jsem se jen na zamávání. Ještě dlouhou chvíli jsem seděla v parku a koukala na vojenskou školu. Tam je teď Tomas. Měla jsem ještě hodinu pauzy. Doufala jsem, že půjdou ven. Přece jen bylo krásné slunečné počasí. Po čtvrt hodině stále nic. Rozhodla jsem se tedy pro zmrzlinu. Na rohu ulice je cukrárna. Moje přání se vyplnilo cestou zpátky ke škole. "Bacha šprte." Vrazila do mě Kristy, která šla s Lennou do školy. Zmrzlina mi spadla na zem. Proč já? "Nech mě na pokoji. Já nemůžu za to, že si neděláte úkoly. Najděte si jiného debila." Rozkřičela jsem se. Všichni kluci už byli kousek od nás a pozorovali nás. Kristy mi vrazila facku. "Cos to udělala Kristy?" Ozval se můj bratr, který šel zrovna kolem. Kristy s Lenn si rychle sebrali věci a s tichým "nic" odcupitali pryč. "Dobrý?" Jen jsem přikývla a pozorovala svou rozteklou zmrzlinu. "Jen mi shodili zmrzlinu. Taková škoda. Proč zrovna ta zmrzlina?" Smutnila jsem dál. "Serenó?" Ozvalo se mi za zády. S bratrem jsme se otočili. "Zvu tě po škole na zmrzlinu." Pokračoval s úsměvem Tomas. Jen jsem přikývla s tichým "dobře" a rychle odcupitala pryč. Jakmile jsem vešla do školy, někdo mi podkopl nohy. Lenn. Dábel-sky se smála a koukala se na mě. "Tohle je jen začátek. Buď úkoly nebo bolest." Odešla aniž bych jí na to něco odpověděla. Ale teď mi stejně nemůže nic zkazit náladu. Jdu s Tomášem na zmrzlinu. Měla jsem neskutečnou radost. Jenže mi došlo, že jsme se nedo-mluvili na čase. Našla jsem jeho číslo v mobilu. Naťukala smsku a poslala. Obratem mi přišla odpověď.

S: "Takže zmrzlina?"

T: "Pokud jsi Serena, tak ano."

S: "To jsem."

Vešla jsem do třídy. Nikdo si mě nevšímal, tentokrát ani já si nikoho nevšímal. Sedla jsem si do lavice a připravila si věci na přednášku. Vzala jsem opět mobil do ruky. Čekala tam na mě zpráva.

T: "Kdy tě mám vyzvednout?"

S: "Končím ve čtyři"

T: "Budu tě čekat před školou"

S: "Dobře. A opravdu tam chceš jít se mnou?"

T: "Proč bych neměl?"

T: "Serenó? Jsi tady?"

T: "Proč se shazuješ?"

S: "Protože nikoho nemám a nikomu nechybím. Tohle bych ti ale neměla vůbec říkat. :("

T: "Až se uvidíme tak ti budu muset něco vysvětlit."

Co mi jako chceš vysvětlovat? Že jsem strašidlo? Že se neumím bavit? To já všechno přece vím. Byla už půlka přednášky. Zase nic nevím, tak budu dávat pozor. Přednáška byla docela fajn. I jsem ji pochopila. Ale zdržovala mě od "rande" s Tomášem. Konečně zazvonilo. Tentokrát jsem vyběhla ze třídy mezi prvními. Rychle hodila věci do skříňky a běžela ven. Jakmile jsem vyběhla ze dveří, stál kousek na proti mě a usmíval se. Jakmile mě uviděl, rozešel se ke mně. "Znovu ahoj Sereno. Půjdeme?" Jen jsem přikývla. Cítila jsem, jak mi rudnou tváře. "Ahoj Tome." Špitla jsem. Byli jsme už docela daleko od školy, ale pořád ne u cukrárny. Rozesmál se. A následně se zastavil. Chytil mě za pravé zápěstí, aby mě zastavil. Podařilo se mu to, ale já sykla bolestí. Měla jsem modřiny skoro po celém těle. "Promiň. Udělal jsem něco?" Jen jsem zavrtěla hlavou a sklopila pohled. Pořád mě držel za ruku. Jen mnohem jemněji. Vyhrnul mi rukáv svetru. "Panebože. Kdo ti to udělal?" Opět jsem zavrtěla hlavou. "Pojď. Koupím ti tu zmrzlinu a potom mi všechno povíš. A nebo si to jen užijeme." Mrkl na mě, stáhl mi lem svetru a pokračovali dál v cestě. "Já bych brala to užívání." Vykopla jsem ze sebe rychle. "Tak Seri by si chtěla užívat." Uchechtl se. Samozřejmě jsem byla rudá jako rajče. Měla jsem v hlavě už pár obrázků a ne zrovna dvakrát mravných. Pousmála jsem se aniž bych si to uvědomila. "Hmm já měl na mysli třeba oběd a kino." A zrudla jsem ještě víc. "To zní skvěle." Culila jsem se pořád. Konečně jsme došli do cukrárny a já dostala svou porci pomerančové zmrzliny.

Hned jsem se do ní pustila. Tomas zaplatil za nás oba. Vůbec se mi to nelíbilo. Došli jsme k lavičce a posadili jsme na ni. “Zaplatím ti tu zmrzlinu.” Zavrtěl hlavou, ale dál to nekomentoval. “Povíš mi to?” Zhluboka jsem se nadechla a poté mu vše řekla. Jak mě Lenn a její kumpánky vydírají. Jak mi kluci podkopávají nohy, když jim nedám opsat písemku. A všechny ostatní věci. Opatrně mě chytil za ruku. “Víš, chtěl bych s tebou chodit, ale půjdu na tebe pomalu, pokud dovolíš?” Přikývla jsem, celá červená. “Ano. To bych opravdu moc ráda. Jenže se mnou to bude opravdu hodně těžké.” Najednou mě radost přešla. “To nevádí.” Nakonec jsme do kina ani nikam jinam nešli. Jen mě odvedl domů a políbil mi ruku.

20.12.2016 Silmäe

Od toho našeho “rande” jsme se neviděli. Doufám, že nikam neodjel. Bohužel jsem ho ráno nepotkala. Ani se nedivím. Doma mě zdržel brácha s jeho synem. Ano bratr má už dítě. Steva. Steve je už od dětství hluchý. Učím ho odezírat z úst, ale jde to pomalu, je mu teprve šest. Aspoň, že umí mluvit. Brácha ho potřeboval dostat do auta a jet k doktorovi. A to se mu nechtělo. Ani se mu nedivím. Byla zrovna přednáška z patologie, když učitelce zazvonil mobil. Dvakrát ho nezvedla, ale on se rozezněl znovu. “Promiňte, asi je to naléhavé.” Sundala si rukavice a zvedla mobil. Jen kývala a s konečným “pošlu ji tam” zavěsila. “Slečno Cooperová. Potřebují vás na vojenské škole. Prosím zajděte tam hned. Pítvu s vámi udělám soukromě.” Mezi slovy si nandala nové rukavice. Poté pokračovala ve výkladu. Sebrala jsem si věci a šla do skříňky. Hodila jsem si tam všechny věci a vydala se na vojenskou školu. Samozřejmě mě hned napadlo jestli ho uvidím. Doufala jsem. Před školou na mě čekala nějaká paní. “Pojďte se mnou.” Hned se rozešla. Tak jsem ji následovala. Vešli jsme do velké místnosti plné lidí. Hned jsem spatřila Samanthu. Zamávala jsem na ní a ona mi hned pokynula ať jdu k ní. Vysvětlila mi, že ji nepřišli naslouchátka a potřebuje překládat. Její máma to nezvládá. Jen jsem kývala,

jelikož slova nemají cenu. Povídali jsme si ve znakovce, jenže nás přerušil hluk zvonku. Cukla jsem sebou. Tak strašně jsem se lekla. Samantha na mě pobaveně koukala. Začala mluvit, a když se někdo optal, přeložila jsem to. Najednou jsem tam zahlédla Tomase. Koukal na mě a usmíval se. “Ještě nějaké otázky?” Zeptala jsem se a přitom to ukazovala i rukama, aby nebyla Samantha v nevýhodě. Tomas zvedl ruku. Ukázala jsem na něj. “Mám dvě otázky. Jednu na Samanthu a jednu na tebe.” Trochu jsem se rozklepala. “Povídej.” Ani se mi neklepal hlas, jelikož jsem si zvykla na taková setkání. Nebylo to o mě. “Tak první Samantha. Jakou máš vizi na této škole?” Hned jsem to přeložila. Bohužel jsem přeložila i celou jeho předešlou větu, takže se Sam na mě usmívala. Jakmile Sam domluvila, Tomas pokračoval. “Teď ty. Od kdy umíš znakovou řeč?” Docela se mi ulevilo, že to není moc osobní. “Od sedmi let, kvůli mé nejlepší kamarádce. Teď to využiji pro bratrova syna Stevehu.” Poté si mě odchytil a domluvili jsme se na dalším setkání.

03.01.2017 Silmäe

Měli jsme sraz hned po škole u fontány na náměstí. Hrozně moc jsem se těšila. Nic mi nemohlo zkazit náladu. Ani vědění, že budeme psát test a já budu muset klukům dát opsat všechno co vím. Jinak by mě čekal trest. Určitě budu mít z testu áčko. Někdo do mě vrazil. “Proč si nám nedala opsat ten test?” Bručel George. Úplně jsem na to zapoměla. A do prdele. Během testu jsem tak usilovně myslela na moje “rande” že jsem úplně zapoměla poslat klukům test. To bude zase bolet. Kéž bych neměla pravdu. Ovšem jediný co mě mrzelo, bylo že jsem nestihla schůzku. Začal mi brnět zadek. Konečně jsem vytáhla mobil z kapsy. Bylo to hodně namáhavé a bolestivé. Skoro jsem se nemohla pohnout. Zvedla jsem hovor, aniž bych se podívala kdo volá. “Halo Sereno? Kde jsi?” Rozezněl se Tomasův hlas po prázdné chodbě. “Ležím na chodbě ve škole.” Odpověděla jsem polohlasně. Na víc si nevzpomínám. Usnula jsem vyčerpáním.

TOMAS

“Sereno? Proč ležíš na podlaze? Haloo? Sereno slyšíš mě?” Do prdele. Muselo se jí něco stát. Zastrčil jsem si mobil do kapsy a rozeběhl se k její škole. Naštěstí jsem znal heslo ke vchodu. Jejich učitel Smoke není zrovna zapálený do bezpečí školy. Vběhl jsem na chodbu a zaposlouchal se. Nedaleko jsem slyšel slabě oddychovat člověka. To musí být ona. Utíkal jsem směrem k ní. Ležela na zemi a skoro se nehýbala. “Sereno?” Lehce jsem ji pohladil po vlasech. Byla tak kouzelná. Její nevinnost mě okouzila hned, ale ta její povaha je nepřekonatelná.

SERENA

“Sereno?” Uslyšela jsem znovu. Najednou mi došlo, že to není jen ve snu. Pomalu jsem rozevřela oči. Tomas se nade mnou nakláněl. “Konečně jsi vzhůru. Vezmu tě domů ano?” Nemůže mě přeci nést domů a po svých taky nedojdu. “Ne.” Vydechla jsem stěží. “Žádné odmouvání. Teď tě zvednu ano? A nemysli si, že máš na výběr.” Už jsem se nezmohla na nic. Jen jsem přikývla. Opatrně mě zvedal ze země, ale to už jsem opět upadala do říše snů. Když jsem se vzbudila, nebyla jsem ve své posteli. Vlastně to nebyl ani můj pokoj.

06.01.2017 Silmäe

Nemohla jsem usnout. Neustále jsem si přehrávala noc u Tomase. Po mém zmlácení mě vzal k sobě domů. Ráno mi přinesl snídani do postele i s růžičkou. Celý den jsme si popovídali. Už jsem ani tolik nekotala. Zvyšuje mi sebevědomí. Pomohl mi i na záchod a zpátky. Celý den mi nosil jídlo a pití. Cítila jsem se tak trapně. Prý mu to nevadilo, že se o mě stará. Na noc jsem ho přemluvila, aby si lehl ke mně a nespál na gauči nebo na zemi. “Smím

ti dát pusu na dobrou noc?” Byla jsem z toho celá nesvá. Tiše jsem šeptla “Ano” a čekala co udělá. Chytil mě za bradu a políbil mě na čelo. Druhý den ráno mě dovedl před dům a slíbil mi, že se brzy uvidíme. To jsem ale nečekala, že odjíždí na čtyři měsíce pryč. Blbý výcvik. Přesvědčila jsem ho, aby jsme si skypovali. Každý den. Konečně jsem se před ním nestyděla. Viděla jsem ho strhaného. Byl unavený a vysílený. Chtěla jsem se o něj postarat, jako se on staral o mě. Zase jsem se zasnila. Ke konci přednášky jsem se podívala na tabuli a zděsila se. Byla celá popsaná. Musela jsem zajít za profesorem. “Dobrý den pane Boogey. O vaši přednášku jsem moc nestíhala psát. Mohl byste mi dát podklady? Nechci mít mezery ve vzdělání.” Na pana Boogeyho se stačilo hezky usmát a svolil ke všemu. Dal mi podklady a odhopsal si s dobrou náladou pryč. Strčila jsem si papíry do kabelky a vyšla jsem ke své skříňce. “Mysli na ten zítřejší test, nebo dopadneš špatně.” Pohrozili mi u skříňky kluci. Moc jsem je nevnímala. Měl mi volat Tomas a já se nechtěla zdržovat s imbecilními klukama.

Milá Serj,

Jak se máš? Už se na tebe opravdu moc těším. Promiň, dneska ti nezavolám. Máme tří denní túru. Hned jak dorazíme do tábora tak ti zavolám. Chybí mi tvé nádherné oči. Doufám, že se brzy uvidíme.

Tvůj zamilovaný Tomas xoxo

13.02.2017 Silmäe

Nevím co mám dělat. Tak moc se těším, až se Tomas vrátí. Chybí mi naše dlouhé konverzace o ničem. Opravdu se snaží. Jde na mě pomalu. I tak mám strach. Že budu opuštěná. Zamilovanost je mrcha. Bolí to. Jsem ráda, že je Tomas tak hodný. Můj bývalý přítel Maxim mě mlátil. Byl velmi dominantní a nesnesl žádný odpor. Párkrát mě chtěl i znásilnit. Ne jednou se mu to podařilo. Od té doby bylo moje sebevědomí na bodě mrazu. Dokud se neobjevl

Tomas. "Slečno Cooperová? Vaše odpověď?" Ptal se mě profesor Boogey. Na co se sakra ptá. "Omluvte mě prosím pane Boogey, ale na co jste se ptal? Nezachytila jsem vaši otázku." Sladce jsem se usmála a profesorův naštvaný obličej povolil. "Jaký máte názor na spisovatele George Orwella a jeho tvorbu?" Musím říct, že se mi ulevilo. Nedávno jsem od něho četla knihu. "Podle mého se jeho knihy a eseje netýkají jen politiky, ale komentují život své doby a zabývají se sociálními tématy. Proslavil se romány Farma zvířat a 1984. Mě spíše zaujalo dílo Farma zvířat..." ozval se zvonek. To jsem měla, ale štěstí. "Dobrá, zajímavý názor, slečno Cooperová. Dnes máte áčko. Budeme pokračovat příští přednášku. Děkuji za pozornost." Uff tak to jsem opravdu nečekala. Profesor Boogey odešel z místnosti bez dalších komentářů. Vzala jsem si své věci a vydala se ke své skříňce. Otevřela jsem dvířka a chtěla jsem tam hodit učebnice. Někdo mi vhodil do skříňky dopis. Vydala jsem ho a hodila učebnice dovnitř. Zabouchla jsem a šla si sednout do parku. Trochu jsem se bála co v tom dopise bude stát. Došla jsem do parku a sedla si na lavičku, na kterou není vidět. Pomalu jsem otevřela dopis.

Moje milá Seri,

Chybí mi tvé nádherné oči. Tvůj smysl pro humor, když se uvolníš. Tedy i tvoje koktaní je roztomilé. Jednou mi řekneš co se stalo. Brzy se vrátím. Vracím se dřív se svým otcem. Rád by tě poznal. Ovšem půjdeme na to pomalu. Proto mám pro tebe připravené překvapení. Protáhni si hlavičku a přemýšlej.

Tvůj velký Tomas.

Po tváři mi stekla slza. To je můj brouček. Jen by mě zajímalo kdo mi ten dopis hodil do skříňky. Nejspíš nějaký jeho kamarád. Počkat. Tomasův otec mě chce poznat? To snad ne. Tomasův otec je generál. To nebude dobré. Co když se mu nebudu líbit? Ach jo.

18.04.2017 Silmäe

Ráno jsem se probudila celá zpocená. Měla jsem zlý sen. Tomase někdo zabil při výcviku. Doufám, že se vrátí dřív. Jen se bojím jeho otce. Do školy jsem se vydala pěšky. Cestou jsem potkala Lenn s jejími kumpánkami v autě. Všechny až na Stelu se malovaly. Stela byla jediná, která si dokázala udělat řidičák aniž by její rodiče podplatili celou radu. Došla jsem ke své skříňce a jako každé ráno jsem si srovnala všechny učebnice. Nejednou se mi to vyplatilo. Na dvířkách skříňky jsem měla vylepené vše co pro mě bylo důležité. Jediné co mi tady chybělo, byla Tomasova fotka. Budu si mu muset o ní říct.

TOMAS

To ranní vstávání mě nebaví. Každý den si pobrukuji jak se těším domů. Proto si všichni tady myslí, že to dělám kvůli otcí. Otec je generál. Jak na bojišti, tak doma. Nejspíš to muselo moji Seri vyděsit, ale aspoň bude mít víc času se připravit. "Tomasi? Pojd' sem." Nařídil mi otec. Musel jsem do jeho stanu. Moc se mi to nelíbilo, byla tam spousta lidí. "Ano pane?" Postavil jsem se před jeho stůl do pozoru. "Ta dívka, které si psal. Kdo to je?" Jeho pohled byl tvrdý. "Kamarádka pane." Otec se mi vysmál a s ním i jeho kapitáni. "Kamarádce se nepíše takové věty. Pověz mi pravdu." Otec začínal být rozzuřený. Nejspíš si myslel, že posílám nějaké tajné informace. "Je to kamarádka. Mám ji rád, jenže byla mláčená. Je hodně stydlivá a bojí se každého rychlejšího pohybu ruky. Řekla mi, že už nikdy nebude nikoho mít, jelikož je to s ní těžké potom co se jí stalo. Musel jsem být hodně opatrný aby přijala moje pozvání na ven." Nechtěl jsem mu toho tolik říct, ale on by nedal pokoj. "Aha. Tak běž." Otec byl vcelku zaražený. "Chci ji poznat, ale to už si ji napsal." Ozval se než jsem stihl opustit stan. Doběhl jsem ke své četi a omluvil jsem se, že jsem byl u generála. Výcvik byl náročný. Hlavně ty překážkové dráhy. "Další. Vojín Silk." Vykřikl

kapitán. Filip se vydal na trať a ukázal, na mě že si pak musíme promluvit. “Vojín Bloom.” Vyběhl jsem. Běžel jsem jakoby měla na konci trati stát Serena. Doběhl jsem druhý. Serena na konci trati byla. V počítači. Mluvili jsme spolu přes skype. “Tomasi?” Zavelel za mnou otec. “Počkej Seri, hned jsem zpátky.” Vypnul jsem zvuk a šel jsem za otcem. “Ano pane?” Nesnášel jsem stát před ním v pozoru. Přece jen, byl to můj otec. “Sbal si věci. Dnes jedeme domů. Tvůj výcvik je hotový.” Jeho tvrdý pohled naznačoval, že je to právě kvůli Seri. Chtěl vědět kdo to je. Vrátil jsem se k počítači. Zapnul jsem zvuk.

T: “Seri. Jsem zpátky.”

S: “Jak se tam máš? Víím, že mi nemůžeš nic říct. Nezajímá mě to. Chci jen vědět jestli dobře spíš, mají tam dobré jídlo a tak.”

T: “Ano jídlo je tu vcelku dobré. Lepší než ve školní jídelně. A spánek? Toho je tu na mě málo, ale zvykám si.”

Její smích mi chyběl. Najednou jsem z druhé strany uslyšel hádku. “Seri co se tam děje?” Serena měla vyděšený pohled. “Nevím, jdu se tam podívat.” Odešla od monitoru. Chvíli se nic nedělo. Ozval se výkřik. Pár sekund po něm se rozrazili dveře. “Sereno zůstaň tady ano. Vyřeším to. Dej si to na tvář ano?” Poznal jsem v tom hlase jejího bratra. Hned na to odešel z pokoje. “Seri jsi v pořádku?” Než mi odpověděla došla ke dveřím a zamkla je. Poté přešla k laptopu. “Ano jsem. Jen...vrátil se můj opilý otec.” On ji uhodil. Já mu ještě zmaluji ksicht. “Praštil tě?” Jen přikývla a odendal si led z obličejce. “Promiň Tome, ale nemůžeme být spolu. Tohle je na mě hodně. S mýma reakcemi a hlavně vzpomínkami, to nepůjde. Jsem prostě už moc rozbitá. Sbohem” po tvářích jí tekly slzy. V očích měla bolest. “Seri počkej!” Bylo pozdě. Vypnula hovor.

19.04.2017 Silmäe

Nechtěla jsem to včera ukončit, ale jinak to nešlo. Se mnou by byl akorát nešťastný. To nemůžu dopustit. Šourala jsem se po chodbě ke skříňce. Vzala jsem si učebnice na chemii. Zrovna teď jsem potřebovala něco logického. Celou přednášku jsem dávala pozor. To bylo po dlouhé době fajn. Další dvě přednášky jsem měla na krajíčku. Skoro jsem se rozbrečela, když jsme hovořili o hladomoru. Učitel nám k tomu promítal fotky dětí a žen. Konečně zazvonilo. Doběhla jsem ke své skříňce. Měla jsem dnes náhradní hodinu patologie. “Tady jsi. Nezapomeň nám poslat ten test.” Vyjel na mě Spike. “Kluci, dnes to nepůjde. Místo této hodiny mám patologii.” Spike bouchl rukou do skříňky, těsně vedle mé hlavy. Přikrčila jsem se. “Ale mám tady výpisky. Můžete si z toho udělat tahák.” Začala jsem štrachat v kabelce. “Jasně že si z toho uděláme tahák. Dej nám to.” Zasmál se Jerry. Vytáhla jsem papír s výpisky a podala je Spikovi. Poplácal mě po tváři. “Vidíš jak to jde. Ale nemysli si, že se z toho příště takhle vykroutíš.” Prudce zavřel moji skříňku a odešli. Zhluboka jsem dýchala. Sjela jsem po skříňce dolů. “Vše v pořádku?” Zeptala se mě profesorka McLufová. “Ano.” Zvedla jsem se a šla s ní do márnice.

TOMAS

S otcem jsme zrovna stáli na chodbě, když Seri vyběhla ze třídy. Doběhla ke své skříňce a hodila tam všechny věci. “Otče. To je Serena.” Ukázala jsem mu jí. V tom ale přišla skupinka kluků. Byli hrubý. Chtěl jsem jít za ní, ale otec mě zastavil. “Zůstaň tu. Chci vidět její reakci a nedala ti náhodou včera košem?” Stál klidně otec. “Vy jste nás odposlouchávali?” Otec jen přikývl. Zhnusil jsem se, přesto zůstal na místě. Jeden kluk vedle ní bouchl do skříňky. Seri se přimáčkla víc ke zdi a schoulila se. Vytáhla nějaký papír a oni s prudkým zavřením její skříňky odešli. Sesunula se k zemi. Vyrázil jsem za ní, ale její učitelka tam byla rychleji. Odvedla si ji.

“Ta holka je chudák. S ní chceš být jo? Děláš si těžší než to můžeš mít.” Ufrknul jsem si. “Já ji mám rád a je mi jedno jak těžký to bude.” Otec pokýval hlavou a rozešel se směrem k ředitelně. Nemohl jsem na Seri přestat myslet.

SERENA

Konečně bylo konec školy. Moje skříňka vypadala jak po atomovém útoku. Byla jsem ve škole mezi posledními. Dopisoval jsem test. Zavřela jsem svojí skříňku a rozešla se po chodbě domů. “Seren?” Ozvalo se mi za zády. Ten hlas bych poznala všude, byl to Tomas. Pomalu jsem se otočila. Stál tam s ním jeho otec. “Dobrodobry den.” Vykoktala jsem. Jeho otec měl tvrdý výraz. Celá jsem se z něho klepala. “Dobry den. Zvu vás k nám na večeri. Přijďte.” Rozkázal jeho otec přísně. Cukla jsem sebou. “Neboj se. Nic ti neudělá. Je necitelný i na mě.” Řekl Tomas s lehkostí a došel ke mně. “Mohu?” Celý tři měsíce jsem o tom snila a teď si nejsem jistá. Nejistě jsem ho objala. Pevně mě přivinul k sobě. “Chyběl si mi.” Vzlykla jsem do jeho trika. “Ty mě taky. Pojd’ zavedu tě domů.” Přikývla jsem. Nastavil ruku. Bez váhání jsem ho za ní chytila. Na to jsem si už u něj zvykla. Tomas mě i se svým otcem doprovodili domů. Jeho otec stále trval na pozvání na večeri. Pozvala jsem je tedy domů. “Jaspre? Jsem doma.” Zavolala jsem na svého bratra. Vyšel z pokoje se se mnou přivítat. Návštěva se už posadila v obývacíku na gauč. “Ahoj zlato.” Pohládl mě po tváři. Moc jsem mu toho nedovolovala. “Ahoj.” “My máme návštěvu?” Zarazil se Jasper ve vchodu do obývacíku. “Mno ano. Tomasův otec mě pozval na večeri k nim domů. Tomase už znáš.” Jasper mě jemně chytil za ruku. “Počkat. Vy spolu něco máte?” Stydlivě jsem zavrtěla hlavou. “Mám ho ráda, ale pořád se moc bojím. Slíbil mi, že na mě půjde pomalu.” Jasper pokýval hlavou a změnil si Tomasova otce. “Jestli se jí něco stane. Zabiji vás všechny. Nikdo ji nesmí ublížit.” “Jaspre to stačí ano? Nic se mi nestane. Věřím mu.” Hladila jsem ho po ruce aby se uklidnil. “Dobře. Spát tam ale nebudeš.” Přikývla jsem. Jasper si ještě jednou přeměřil Tomasova otce a odešel do pokoje.

“Nějak si tě chrání prdelko.” Ušklíbl se Tomasův otec. “Otče dost!” Vyjel na něj Tomas. “To si nezaslouží. Nech už ji být.” Tomas ke mě přišel a nabídl mi ruku. “Půjdeme? Mamka už čeká.” Mrkl na mě. Chytila jsem ho za ruku a šli jsme. Od té chvíle byl jeho otec naštvaný. Vešli jsme do domu velkými dveřmi. “Aá už jsou tu.” Byla slyšet Tomasova máma. Cupitání. “Dobrý den krásná slečno.” Pozdravila mě. “Do-dobrý den. Dou-doufá- doufám, že neru-nerušim.” Vykotkala jsem celá červená. “Jistě že ne.” Vydala se ke mně a chtěla mě obejmout. Nečekala jsem to. Schovala jsem se za Tomase. Tak blízko jsem k němu nikdy nebyla. “Mami. Není na to zvyklá. Nestaly se jí pěkné věci. Toto je pouze reflex.” Obhajoval mě Tomas, když uviděl matčinu zklamanou tvář. “Omlouvám se.” Dodala jsem překvapivě souvisle. “Pokud je to takhle, tak se spíše omlouvám já.” Žmoulala v ruce utěrku. “Ne-nemohla jste to vě-vědět.” Usmála jsem se. Tomas mi opět nabídl ruku. Přijala jsem ji. Dovedl mě do jídelny, kde byli prostřené věci na večeři. U nás by to vypadalo na slavnostní večeři, ale tady to bylo evidentně normální. Tomasova mamka uvařila mexickou kuchyni. “Jíš mexickou kuchyni? Teď mě tak napadlo, že jsem se ani nezeptala.” Jen jsem přikývla. Nechtěla jsem se opět zakoktat. Tomasův otec z toho měl radost. Po jídle začalo vyptávání. Na všechno jsem dokázala odpovědět. Bála jsem se však jedné otázky. Co se mi stalo? K mé smůle přišla pár minut na to. “A co se ti stalo, že jsi !!br0ken!! Zeptal se Tomasův otec Jim posměšně, jakoby chtěl Tomase odradit. “Můj otec mě znásilňoval a mlátil. Stejně tak mámin další přítel. Toho poté vyhodila a našla si jiného. Jen on byl na mě hodný, dokud mamka nezemřela a on nezačal pít. Začal mě mlátit. V tu dobu jsem si našla přítele. Nebyl jiný. Ten mě aspoň neznásilnil. Modřiny jsem měla po celém těle. Myslela jsem si, že se to zlepší po nástupu na vysokou. Kluků jsem se už tolik bála, že jsem nikoho nechtěla. Jeden to vzal špatně a doteď mě mlátí, když jim nepošlu úkoly nebo testy. Holky dělají to samé...Doufám, že jste se patřičně pobavil.” Ani jednou jsem se nezakoktala. Koukala jsem Tomasovi do očí. Byla tam vidět bolest a lítost. O tu já však nestojím. Ne teď. Tomas byl z toho tak špatný, že mě šel radši doprovodit domů. Prý se brzy uvidíme. Naposledy

jsem mu zamávala. Zaběhla do pokoje a šla si lehnout. Ještě mi od Tomase přišla smska, že v pořádku došel domů.

20.04.2017 Silmäe

Ráno jsem se probudil s těžkým srdcem. Slyšet Serenu mluvit o své minulosti, bylo to strašné. Nechtělo se mi ani trochu pomyslet na její utrpení. Otce jsem nesnášel za to, jak se k ní choval. Ťuk. Ťuk. Ťuk. "Tome? Jsi vzhůru?" Ozval se zpoza dveří mamčin hlas. "Ano mami. Pojd' dál." Dveře se otevřeli a mamka vklouzla do pokoje. "Zlatíčko, moc mě mrzí tátovo chování. Je to opravdu moc milá holka. Pokud budeš mít trpělivost určitě to zvládnete. Jen, jak spolu mluvíte?" Mamka se zachichotala, i když bylo vidět jak ji otcovo jednání mrzí. "Ze začátku trochu koktala, ale teď se spolu bavíme úplně normálně. Jednou jsem ji mohl dát i pusu na čelo. Myslím, že se to lepší. Snad mi i víc věří." Zasněně jsem koukal do stropu. Byl nádherný pocit mít ji přes noc u sebe. "To jsem ráda. Myslíš, že jsem se jí líbila?" Zeptala se mamka plná rozpaků. "Moc ses jí líbila. Dokonce na mě žárlí jakou mám bezva mamku. Bohužel u otce mi neřekla nic. Neříká moc negativní věci." Mamka se začala červenat. Bylo vidět, že si Seri moc oblíbila. "Pojd' na snídani. Udělala jsem ti čokoládové croasanty." Zvedl jsem se z postele jen v pyžamových kalhotách. Došel jsem s mamkou dolů. "Ahoj synku." Vykoukl otec zpoza novin. "Dobré ráno pane." Odpověděl jsem formálně. Nebude urážet Seri, natož ji ubližovat špatnými vzpomínkami. "Pane? Ty se na mě zlobíš? Jen jsem chtěl vědět jestli to není špiónka." Položil noviny na stůl a koukal na mě. "Jasně špiónka. Tak to určitě je potom všem co si zažila. Prosil jsem tě, aby ses choval jako otec, ne jako generál. Ještě jsem ti říkal, že je plachá a ty uděláš tohle. Víš jak dlouho mi trvalo, než jsem ji mohl chytit za ruku? Jak dlouho trvalo, než mi dovolila dát jí moji miki-nu, aby ji nebyla zima? Nevíš, protože mě vůbec neposloucháš. Nemáš ani tušení co ta malá bezbranná holčička pro mě znamená. Miluji ji tak jako ty miluješ mamku, takže jestli mi to posereš, tak